

1931

Lõikustānu Leht

Misjonār-arsti wastuwõit
Aafrika külas

Paganate suurim tarwidus.

Igaüht, kes satub ewangeeliumi mõju alla, elustatakse lootusest, et selles leidub ka tema ümbermuutmiseks wäge. Isegi kõigepehmedamad ja kangekaelsamad ebajumalate kummardajad ja waimude austajad, kui nad kord on wastuwõtnud tõe, rõõmustawad ja on tänulikud selle eest, et ka nemad on jõudnud kõrgemale järjele. Neis awaldub soow oma lastele haridust osaks saada lasta, nad hoolitsewad südamlikumalt, kui üialgi ennem, oma wanade ja haigete eest. Tõelikult ewangeelium muudab kõiki uueks, kes seda usus wastu wõtab. Kultiveerimata rahwastele on suurimaks tarwiduseks uskuda Kristusesse ja tema ewangeeliumisse. Kristuse ristil ees sureb wana ebaus, kaob rahutuks tegew hirm waimude eest ja südant täidab rõõm ning taewalik rahu.

J. H. Ewans.

Meie üleilmne tegewuspoold armudes.

Meie jutlustamisametis, sanatoriumites, haiglates, koolides, trüktisutustes ja n. e. töötab üle 20.000 inimese.

Jutlustatakse 139 maas üle 350 keeles.

Rawitsusalal töötatakse 81 sanatoriumis ja haiglas.

Hariduspoollul tegutsewad üle 1500 kooli üle 60000 õpilasega.

56 trüktisutust ja kirjandusladu lewitawad kirjandust 141 keeles.

Tegewuse puhtast kasust ei saa osa ükski tegelane, waid ülejääb tarwitatakse tegewuspoollu suurendamiseks.

„Lõikustänu Lehe“

eesmärk on ühelt poolt näidata, kui taagele paganate sekka ja mil määral rõõmusõnum Kristusest ja tema tulewasest riigist on jõudnud, ja teisest küljest wõimaldada „Lõikustänu Lehe“ wäljaandjale misjonifeltile wahendeid koguda, millega sel raske ajal ülewalmimetatud ülesannet paganamaadel täita.

Need, kellele see misjonileht lewitajate poolt kätte tuuakse, wõiwad kindlad olla, et kõik anded ustawalt misjonifeltisale edasi antakse.

Lõifustänu Leht

„Vaadake põldusid, need on ju walged lõifusele.“ — Kristus.

Üleilmne liikumine.

Sumala tahtmine on, et kõik maailm tunneks tema Poega, Jeesust Kristust, ja saaks osa kristlikust usu õnnistusest. See Sumala plaan ehitab kristlikule kogudusele suure ülesande ja was-

kaugete üle kodumaa piiride. Iga kristlane peab nägema ja leidma oma tööpõlssu igal pool, kus aga inimjugu kannatab, olgu see kas ihuliku või waimuliku haiguse all. See mõiste mõjutab meid

Saaditud mitmefugustelt misjonipõldudelt, adventistide üleilmisel konverentsil San-Franziskos, 1930. aastal. Esimene rida wajakult paremale: J. Malinki, Nyasjamaalt, G. Obsafi, Abessiniaalt, A. Torres, Merikost, Ratu Njiali Tuilafenba ja Ratu Seteraks Kewaka, Fidjehi saartelt, E. Hambli, Perust, Ne Kenn Ock, Koreast, F. Dallfais, Filipini saartelt, F. Gidding, Haiti saartelt. Teine rida: D. C. Teimissen, Lõuna-Aafrikast, T. Kojajaschi, Jaapanist, F. Fang, H. Schön ja C. Liu, Hiinast, A. Segel, Hatwai saartelt.

tutuse, kuid samal ajal avab temale ka laialdase wõimaluse teenida inimesi. Sumal ootab et tema kogudus loeks kogu maailma oma tööpõlssuks. Tema tahab, et iga kristlane juhiks oma pilgu

igat inimolewust oma ligimeseks pidama ja teda hädas aitama. Kristus ütles: „Alga põld on maailm“ (Matt. 13, 38) ja käseb: „Seepärast minge ja tehke jüngriks kõik rahwas... õpetades

Hiina noorsoole kuulutatasse ewangeeliumit.

neid pidama kõik, mis mina teile olen käskinud." Matt. 20, 19. 20.

Seitsmenda-päeva adventistide ülim igatus on minna Kristuse ülesandel kõike maailma ja nad palutavad et Sumal annaks neile südamesse tungi hoolitseda kõikide maailma elanikkude eest nende häädas. Ja tõelikt, ükski ei või olla tõeline kristlane, kes ei tunne tartvidust kuulutada Kristusest kõigile maailmale ja arvitada ligemest tema häädas. Me loeme ewangeeliumist et Kristus tegutses pääasjalt kahel wiisil, arvitades inimesi nii ihuliktult kui ka waimuliktult. Seepärast lähewad ka adventistid kõike maailma, et tegutseda oma ainfa eeskuju, Kristuse, sarnaselt. Nad annawad sadadele halastajaõbedele ja arstidele nende elututse kohase hariduse, ja paljud neist pühendawad fogu oma elu arstilisele misjonitööle maades, mille kliima on hädaohtlik walgele inimsõole. Nad walmistawad ette sajad kooliõpetajad igal aastal, ja saadawad neid pimedasse paganamaadesse, kus asutataffe koolid paganatele. Nad asutawad kõikjale trükikodasid, kus trükitasse terwislist, hariduslist ja usu list kirjandust, et igalüks võiks lugeda tema oma keeles. Nad saadawad Sumala sõna jutlustajaid wälja, kes esitawad rahwale Kristuse õpetust fogu selle täituses.

Seitsmenda päewa adventistid on seni wiinud Kristuse ewangeeliumi 139 maale maailmas, enam kui 400 keelemurdes, milliste arto igal nädalal ühe wõrra rohteneb. Nende 58 kirjastusasutust annawad wälja kirjandust 141 keeles. Nende õppeasutustes õpitwad kümned-tuhanded paganate noorsoost Aafrikas, Lõuna-Ameerikas, Hiinas, Indias ja teistes paganamaades. Adventistid annawad suure tähduse haridusele terwislistel ja arstilise misjoni alal.

Njassamaal, Kesk-Aafrika idapoolses osas on ehitatud 120 ühiktelamut pidalitööbistele. Tänu teaduslistele ratwimis-meetodidele paljud nendest saawad tervets ja pööratvad tagasi oma perekondade juurde. Me nime-tasime ainult ühte paljudest niisugustest ratwituskohtadest Aafrikas. Adventistidel on Indias fuur

arto haigemaju ja ambulatooriume, millistest mõned on asutatud säält maa walitsuse poolt. Schanghaiis nad ehitasid suure sanatooriumi ja haigemaja, kui ka suure ambulatooriumi, mis oma alla wõtjab suure kuuefordse maja. Rikkad hiinlased toetasid meid nende asutuste ehitamisel. Pääle nende asutuste on adventistidel weel mujal Hiinas haigemajad ja ambulatooriumid.

Hiljuti kroonitud Abessinia keiser Ras-Taffari toetas suure rahalise annetuse teel ühe haigemaja ehitust. Adventistide sanatoorium Penangis, Sumatras, on ehitatud peajasjalt selle linna elanikkude rahaliste annetuste läbi. Nõnda on see fogu maakeral.

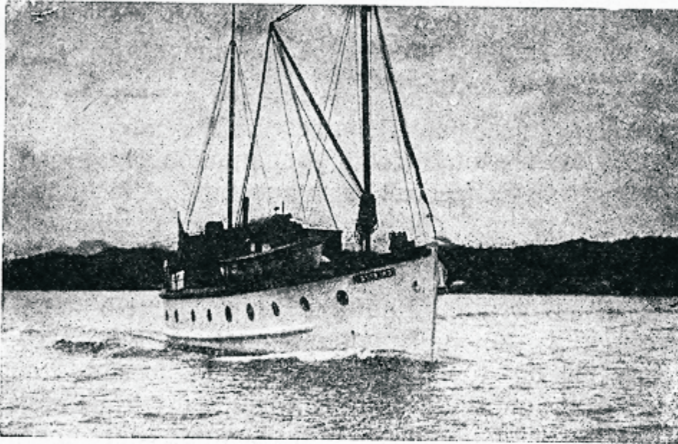
Wiimaste kahetümne üheffa aasta jooksul adventistid saatsid wälja maailma laugematesse jagudesse üga kolme päewa kohta kas ühe arsti, õpetaja wõi jutlustaja inimsõo teenistusse.

Edõpp tuuendal 157.

Pilt haigla esisele Hiinas. Haigete ülirohtuse pärast antasse neile mõnikord esimest abi wäljas.

Ewangeeliumi võidufäit.

Meie arstitu misjoni paat Aljastas.

Snimfoo ajaloos teatatakse maifetest saatvutustest ja võitudest; teateid neist isikuteist ja nende tööst meeleldi loetakse, mäletatakse ja, kui võimalik, antakse võimalikult kõigile teada.

Selles artiklis ei jutustata võitjatest maailmalikus saatvutustis, ei kangelasist ega vabastajast poliitilisel ega rahvusvahelisel alal. Siin kõneldatakse ewangeeliumi võitudest, kuidas Sumala käsi nähtavalt inimolevusi igavese ewangeliumi läbi vabastab, õnnelikuks teeb ja neid kõlbliselt kõrgemale astmele tõstab.

Ewangeelium ise.

Ewangeelium tähendab rõõmusõnumit. See on see õnnistusekuulutus, mida Kristus, apostlid, ja kõik nende järeltulijad on kuulutanud. Kristus ja hulk tema järelkõijaid on pidanud andma selle eest oma ajaliku elu.

Ewangeelium on Sumala vägi kõigile, kes seda usus vastu võtavad. Rahjaks ei ole kogu inimkond temale sõnakuulelik. Kuid kõigile jutustatakse seda, olgu kas õnnistuseks või tunnistuseks, enne kui tuleb lõpp. Sumal annab iga ühele kuulmise võimaluse, lastes seda igas keeles

kuulutada. Kui keegi seda põlgab, on ta ise oma saatuse otsustanud.

Ewangeelium tungib kõikidest vastuvooludest hoolimata edasi, ja mida lähemale lõpu aeg jõuab, seda otsustavamalt. Minult tema läbi tuleb inimestele abi, õigus, õnnistus ja tugevus. Kogu püha kiri näitab meile Kristust ewangeliumi teekalufena, kes meie parema tulevikku ja igatvete elu lootus on.

Uuem ajajärg ja ewangeeliumi edasitungimine.

Sumalamehed nägid juba vanasti usus ette uut ajajärku. See oli aeg, mil pidi tundmine suurenema, ja seda igal alal. Zan. 12, 4. Luseaduse aegne prohvet kirjutab waadates tulevikku: „Ja ma nägin ühe teise inglilist teekalust lendavat, sel oli igavene ewangeelium, et ta seda pidi kuulutama neile, kes maa peal elavad, ja kõigile paganatele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele“. „Ja pärast seda nägin ühe teise inglilist teekalust maha tulevat, sel oli suur meelevald ja maa valgustati tema aust“. 3Im. 14, 6; 18, 1. Rahvaste vaimulikul alal tuli pöördepunkt. Pimedal teekajal ei tuntud misjonäre ega misjonitööd. Nüüd saadetakse igal aastal

Nambu-suguharu mehed. Malekula saartelt, kes äärmiselt metsikud ja hädaohtlikud. Ka neile kuulutatakse ewangeeliumit.

välja fajak misjonärid Aafrikasse, Aafiasse, merebe faartele ja teistesse maajagudesse. Luge-
matad paganate hulgas ei olnud kuulnud sõnagi
Kristusest, kui ainast Lunastajast. Nüüd võta-
wad tuhanded nendest rõõmuga evangeliiumit
vastu. See pöördelaeg ajaloos avaldus ijeära-
nis üheksateistkümnendal aastafajal ühenduses
piiblis ettekuulutatud jellekohaste ajamärgidega.
Praegu kuulutavad pühast Waimust ülesõhutatud
saadikud kõikidele rahvasugudele nende oma keele-
murdel. D. E. Leinhard kirjutab selle kohta: „18.
aastafaja lõpuosa kujutab protestantliku misjoni-
töö ajaloo tõeliku pöördeläpki. Tol ajal aval-
dus esimest korda, pääle apostlite aega, üldine
tulidus misjonitöös. Teatavasti asutati esimene
välismaa piibliselts Ameerikas 1810. a. Tol
ajal oli Aafias ja Aafrikas pea kõik maad ewan-
geliumile fuletud. Üldkirik ei uskunud üldse krist-

on üle 850 keelemurdesse tõlgitud. Tuhanded
arstlikud misjonärid raiusid aastas üle 3
miljoni haige. On olemas üle 400 misjonihäigla
ja enam kui 500 waestelaste kodu paganatele,
kus kõik kristlikud misjonärid töötavad. Üle kuue-
tuhande naismisjonäri töötab paganlikust soost
naiste ja laste kasuks“.

Praeguseaegse misjonitegevuse lewinemise ja
võiduka tegevuse kohta paganamaadel kirjutab
Luther: „Sellepärast on evangeliium ajaloo väge-
vaim võim, esimene suurvõim maailmas“.
(Seher von Patmos, lk. 121.)

Evangeliiumi külv on palju ohtvaid nõud-
nud, kuid kõik haljendama paganate fuidametes.
See töö on kasvunud ja kasvab veelgi, kuni
saab tugevaks puuks, ja tema õnnistusrikkate otste
ivarjus leiatavad veel palju patuga? foormaid

Rampa-indiaanlased Perus.

likku misjonitöösse. Paganlikul mail ei olnud
pea ainsamasti kristlast. Samuti ei olnud ka
arstlike misjonäre. Ei olnud pärismaalasi-jutus-
tajaaid, ei misjonijaamu ega häiglaaid . . . Puu-
dusid trükfäutused misjonikirjanduse foetamiseks
ja organisatsioonid selle lewitamiseks mitte kristliku-
del maadel“. (The Missionary Review of the
World.)

Suure liikumise üleilmisel misjonipõlslul leiam
20. aastafaja alul. Samas teoses on öeldud
muuseas edasi, et „tegelikult kõik maailma rah-
wad kuulutaksid vabaks oma piirid misjonäridele.
Kõik evangellilised kirikud hakkaksid tundma huvi
misjonitöö vastu. Üle kahe miljoni protestant-
like kristlase on võidetud paganatest, pääle nende,
kes on juba surnud. Praegu on maailmas üle
20.000 välismisjonäri. Piibel või tema ofad

inimolevused andestamist, rahu ja rõõmu, mida
ainult Kristus võib anda.

Arataks armastuse ja halastuse Jumal veel
paljude fuidames igatsust misjonitöök ja saadaks
neid misjonipõldudele, et veel viimseid inimole-
vuste vihksid taevaaita koguda.

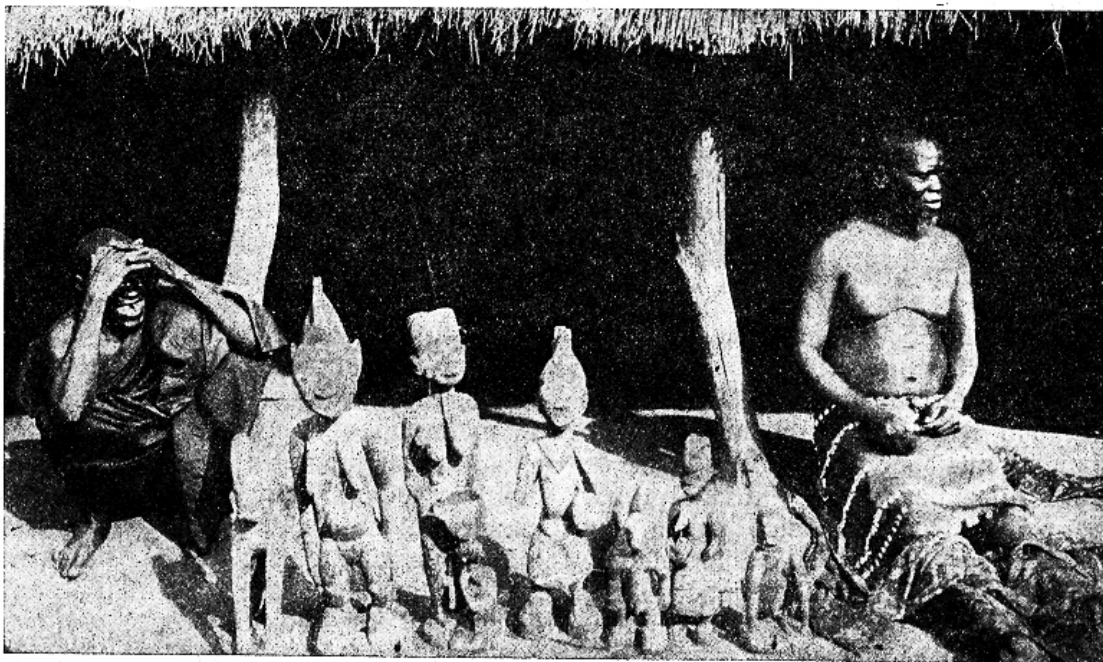
Armas lugeja, kuidas on lugu sinuga? Mis
oled sina oma vähema ivenna jaoks teinud?
Tunned sa huvi misjonitööst? Oled sa ivalmis
oma ligemiste päästmiseks ohtvaid tooma? Pidage
meeles Kristuse sõnu: „Tõesti, mina ütlen
teile, mis teie ial olete teinud ühele nendefinaste
mu vähema ivendade feast, seda olete teie mulle
teinud“. Matt. 25, 40. Kuulugu meie, kui ka
veel palju teisi nende hulka, kes Kristuse tulekul
ütlevad: Waata, see on meie Jumal, seda meie
oleme oodanud, ja tema päästab meid“.

Wõit pimeduse võimude üle.

Sierra-Lione, Aafrika läänepool, on üks imelisematest ja huvitavamatest misjonipõlvkondadest. Aafrika fesses osas on viimaste aastate jookkul imelisi muudatusi olnud. Sumala Wain töötab siin vägevast, sest igalt poolt tulevad siin suguharu päälitid ja palutavad meilt misjonäre oma rahvale. Neil on just kui teatud eelaimdus, et midagi hirmsat on neid ähvardamas ja paljude südamed on täidetud soovist õppida rohkem tundma elavat Sumalat. Viimane võend Gronerti kiri tõendab jälle forð, kuidas Sumal töötab inimeste südames, kes on viiblnud fogu eluaeg paganlikus pimeduses.

tafin, siis oli ta esimene nende seas, kes end ristimisele üles andsid. Ma olin väga liigutatud kuuldes, kuidas see naisterahvas, kes oli fogu oma eluaja olnud ebausku ja nõiduse ahelates, nüüd tunnistas avalikult oma usku Kristusesse. Näis, et tema südames ei olnud enam paika kahtlemisel. Tema otsustas loobuda kõigest ja järgida Kristusele.

Niifuguste nõidade felfskonna juhataja kutse antakse loomulikult pärandatava eesõigusega ühelt perekonnalt liikmelt teisele. Nõnda oli ka lugu sel juhusel. Enne teda oli selle seisukoha omanud tema ema, kes seda omaforð oma emalt oli saanud. Tema juures oli hull mustafunsti teosta-

Nõid-artistid ja nende ebajumalad Lääne-Aafrikas.

Ta kirjutas :

„Matrus, üks meie misjonijaamadest, ma hiljuti ristisin ühe wana naisterahwa, selle elulugu on väga humitaiv. Tema oli üks tähtsamaid isikuid ühes sala-felfskonnas, õigem velda — oli nõidade juht fesses linnas. Aafrika elu tundjad teavad, kui raske on pääfeda ligi niifugustele isikutele, kes on lähedas ühenduses nõidusega. Üks meie pärismaalastest jutlustajatest pidas sääl lähedal koosolekuid, külastades ka üksikuid perekondi. Ta kohtas sääl ka selle nõiaga. Esiteks ta pani hoogsalt vastu jutlustaja tegevusele ja püüdis kõigest jõust takistada ewangeliumi kuulutust. Kuid aeg-ajalt muutus ta süda pehmemaks ja ta viibis mõnikorð kaunis lähedal koosolekule. Õppets ta tuli nõnda ligidale, et võdis juba kuulda jutlustaja kõnet. Kuidas see kõik juhtus, seda ta ei mäleta enam, ainult teab et tema huvi kasvavas päev-päevast. Ta käis meie koosolekutel üle aasta aega ja kui ma neid viimast forða külas-

mise efemeid, mis olid nende perekonnale kuulunud juba üle saja aasta. Ta palus mind võtta need efemed temalt. Oletasin et neid on õige väike fogue. Kui suur oli minu imestus, nähes neid niifuguse kimbuna foffu seotud olevat, mille kandmisega võdis valmis saada ainult tubli pakikandja. Kui tema kaasmaalased eidefeses kuulsid et tema tahtis kõrivaldada need salapäraseid riistad oma majast, siis ei julgenud ükski läheneda tema majale. Meie õpetajad pidid ise selle salapärase kimbu majast välja võima, sest ükski teine ei sõandanud selle külge puudutada. Kui nõiduseefemed olid kõrivaldatud majast, siis ütles ümberpöörnud nõid otsustavalt: „Nüüd ma olen valmis ivette asumata, et end ristida lasta. Kuigi ma olen wana, olen ma õnnelik Kristuses, ja tahan alata uut elu oma õnnistegijaga“.

Me rõõmustame et Kristuse ewangelium ivael täna vägevast töötab ja ka selle wana nõia elu

ümber muutis. Niisugused an etvangeellumi kuulutamise tõidud igal pool Aafrikas. Sel pool jutustatud loo farnaseid juhtumisi sünnib teistest kohtades, kuid waetvalt pooltest sellefarnastest sündmustest kuuleme meie.

Palvetagem sellepärast, et Jumal õnnistaks misjonäride ja jutlustajate püüdeid ja juhtis neid walguse järele igatsejate juurde, et neid hingi võiks aidata välja pimedusest etvangeellumi täielikule walgusele. W. E. Nied.

Uue misjonijaama afutuspaiga ofimisel Koreas.

Uusi töötulemusi Hiinas.

Rõige loodepoolsemas Hiina provintsis Tschekingis on kohti, kuhu weel hilja aja eest ei olnud saanud ükski wõõras. Misjonär Wang oli esimesi käskjalgu, kes tõi etvangeellumi sinna kõrwalisel kohta. Kui misjonär K. H. Wood ja nende ridade kirjutaja küllastasime seda piirkonda 1925. aastal, tulid meile küladeft efindajad wastu, kes meile rääkisid, et meie oleme esimesed wäljamaalased, kes neid külastatwad. Hiljem jäi misjonär Wang nende juurde peatuma. Ta üüris ühe ruumika maja, mis pidi olema koosoleku- ja eluruumiks. Üür selle maja eest oli umbes 42 krooni aastas.

Kolm aastat hiljem külastasin misjonär Woodiga jälle seda piirkonda. Me külastasime sääl mitmeid kohti, kus oli inimestes ärganud huwi. Üks koht, mida meie külastasime, oli üksik küla, kuhu jõudsimme kuuetunnilise ronimise järele. Ta asus pea mäe harjal. Kolm wana meest, üks neist kaheksakümne aastane, teised kuuekümne aastased, tulid meile külast wastu, et meid terwitada.

Nad ütlesid, et meie olewat esimesed wõõrad, kes nende külla tulnud. Meid wõeti wastu ühes majas, milles suurem ruum küla elanikkude poolt oli määratud usuliste koosolekute pidamiseks. Nad olid kuulnud juba neli kuud enne seda etvangeellumi ja pidasid järjekindlast hingamispäewadel jumalateenistust. Ka nädala sees nad tulid fõrd koftu, et uurida pühast kirjast. Kui meie tulime, mõned inimesed saatsid meid kuni selle küla läheduseni, kus siis misjonär Woodi jumalaga jätsid. Sellest ajast saadit on ristitud üle neljakümne inimese, kes pärit sellest külast ja ümbruseft ja nad on organiseeritud koguduseft.

See misjonitöö algas ohtwimeelsuseft ja on selles ka edasi töötatud. Mäeelanikud ehitawad häid maju, neil on wiljakandwad põllumaad ja nad annetatwad häameelega kümneft ja andeid. Meie etwangelistid lähewad juba etvangeellumi kuulnud piirkondadest ifka edasi sinna, kus seda weel ei ole kuulutatud. E. Crister.

(Allus teisel lül.)

See kõik tarwitab palju wahendeid ja selle koguduse liikmed on toonud ennaftalgawalt ning suuremeelselt ohtwreid selle üleilmse misjoniprogrammi teostamiseks. Põhja-Ameerikas elatwad kogudule liikmed: mehed, naised ja lapsed, kõif annetatwad läbistiftu 75 dollarit aastas misjonitöö jaoks. Põhja-Ameerika rahwad on üldiselt hindanud koguduse arstlist ja fastwatuslist tööd, ja on samuti annetanud suuri summe selle töö jatkamiseft ja laiendamiseft.

Kristlik rawitustöö terwisliselt kannatajatele ja hooletanne puudustkannatajate hullkade eest on atwaldanud sügawa mulje paganate seas. Kristus saab ka nende filmis elatwaks isikufs inimeste läbi, kes neile sirutawad oma abiandiva käe; nad näetwad seeläbi Kalilea Kristust kehastatult, kes „kuulutas kuningriigi armuõpetust ja parandas kõif tõbe ja wigiga rahwa seas“.

A. L. Becker.

Tiibetisfe pääsemine.

Siina läänepiiril, Tiibeti sulatud väratwa läheduses Tattienlus, Hiina misjonipõltsu kõige äärmises sertwas, on asutatud misjonijaam. Sääil pannakse erilist rõhku haigete ravitjusele. Kui piirmüüri väratwast läbi minna, on näha haigemaja ja arstiabi andmise hooned ja kaks misjonäride elumaja. Iga kuu ravitjefatse siin mõnifada haiget. Meie Tiibeti haigemajas on woodite arw kolmkümmend, wajaduse korral wõid isegi rohkem haigeid ära mahutada. Me minnes Tattienlu linna ääreosas asutwast sillast reisiija astub maakohta, milles hoopis teine kultuur kui sessel, mis Tattienlust idapoolle ulatub kuni Hiina mere rannani — Tiibetisfe, mis on maailm oma ette, mille kombesd püsifwad ikka weel wanast ajast. Tattienlu linn on kolm tuhat meetrit kõrgemal merepinnast, kuid kui minna üles Che-do Pass'ile, mis tõuseb wiie tuhande meetrini, siis aewardub filme ees Tiibeti kiltmaa lagendikud, mis teftmifelt nelituhast meetrit kõrgemal merepinnast 1500 kilomeetri ulatuses lääne poole.

Dr. Andrejos on enam kui ühe neljandiku ofa rahwa arstiks. Ta wõid käia külast külla, ravitfeda pärismaalaste fehalisi wigu ja neile õpetada Issandast ja Önnistegijast. **C. Crisler.**

Meie tiibetikeelse kirjanduse lahu.

Arstid, halastajad-õed ja teenijastõnd Manilla sanatooriumis, Willippinidel.

Pealikud ehitawad uue misjonijaama.

Sierra Leones Lääne-Aafrikas tuftwunes üks pealik, kes seni oma maale ei olnud lubanud ühelgi misjonifeltfil asuda, wäärtuuliste töõdega, mis meie töõstuskooli õpilased Waterlooos olid walmistanud. Sessest mõjutatuna tuli ta meie misjonäri jutule. Kui ta mõnda üffikasja meie tegetwuseft oli kuulnud, siis palus ta tungilwolt üht õpetajat. Rahjuts aga ei olnud meil õpetajat ega summasid kasutada. Pealik oli sessel üle wõaga kurb, kuid lubas kõif teha, mis tema wõimuses.

Mõni aeg hiljem tahtis see pealik jälle misjonäriiga rääkida. Misjonär Gronert läks seeford temaga maale kaasa. Sääil oli üks tüff metsa maha raiatud ja lagendikule suur maja üles ehitatud, milles on ruumi kolmesajale inimesele. Sesse lähedal asufid poolringis wiisteist neegri onni; nad olid küll wõaga lihtsalt ehitatud, kuid nägid ilusad ja puhtad wälja.

„Härta Gronert,“ algas ta, „te ütlesite seeford, et teil ei olewat tarwisminewat raha — see on mind süगतwasti liigutanud. Ma jäin siiski kindlast, et me saame ühe õpetaja. Pealikute koosoleful otustasime ehitada teile sessel koolimaja ja need onnid. Need kõif annan ma teile üle, kui te meile ühe õpetaja saadate.“

Suures majas, kuhu misjonär Gronert oli palutud, efitati temale ligi sada pealikut mitmesugustest maakohtadest, kellede ülemaks oli omakord kõnesolew pealik. Koosolijad terwitafid lahtelt püsifitõusmifega, kuna mõned astufid misjonäri juure ja palufid ta oma piirkonda õpetajaid. — Praegu on soodfaim aeg misjonitõõks. **W. Reed.**

Rasvatus kolmefordseks teenistuseks.

W. E. Howell.

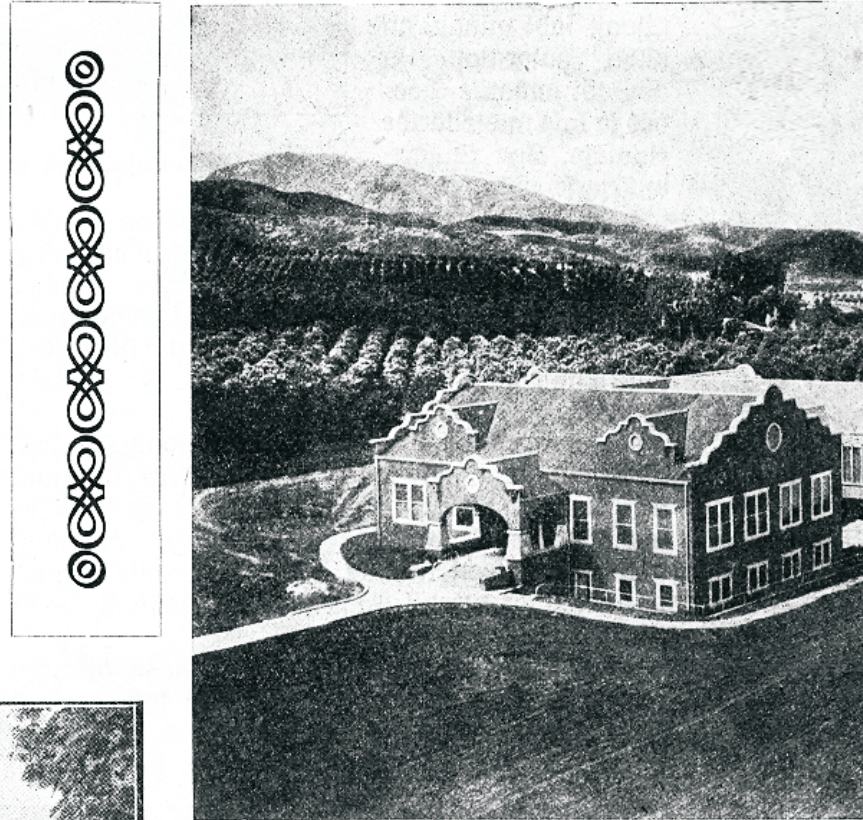
Tööl misjonipöõsul seitsemenda-päetva adventistid peatvad alati tats tähtsat asja filmas:

1. Nad katsuvad kindlats teha ja ära tunda, mis on primitiivsete rahvaste kõige suurem vajadus, kel pole mingit aimduft evangeeliumift.

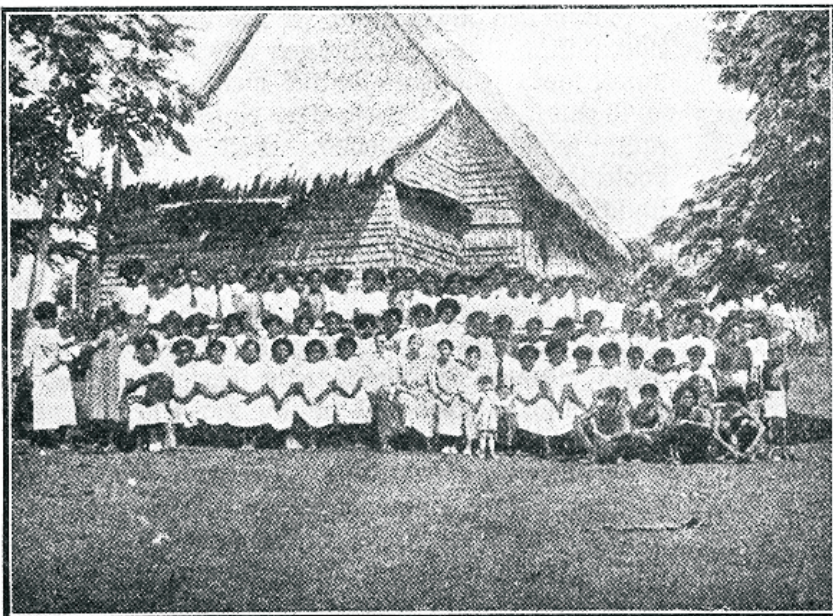
2. Rasvatada ja ette valmistada misjonäre, kes välja lähetvad ja neid hädasid filmas peatvad.

Neid põhimõtteid õpime Seesufelt, kes on suurimaid misjonäre. Tema käis ümber ja tegi hääd igale rahvakihile. Tema teenistus oli igaihe vajaduse kohane, kellega ta kokku puutus. Piibli aruanne seletab, et ta tegutses „õpetades, jutlustades ja parandades“. Ta oli tubli õpetajana, jutlustajana ja arstina. Hartva võib sedafama õelda praegustest tõe kuulutajatest ja sellepärast on just nüüd hädasti tarvilit, et misjonitöö kanditaate selles kolmes asjas küllalt ette valmistataks, et nad oleksid võimelised samal viisil rahuldama rahva vajadust.

Et neid misjoniteenistuse põhimõtteid läbi viia, inimesi tehakift ja hingelikift aidata, nagu seda meie meister tegi, peame üleval kodumaal niifuguseid alg-, kesk- ja ülifoolde, kus võime anda oma lastele kristliku hariduse ja neid ette valmistada tublideks töõlisteks kodu- ja välismaal. Suurt tähelepanu kingitakse praktilisele väljajõõpele ja õpetajatele; jutlustajatele ja büroötöõlistele peetakse iseäralised kursused. Neid õpetatakse ka haigete ravitsemises. Pääle selle on

Meie artilik ülifool Loma-Lindas, Põhja-Ameerika misjonäre kõigisse maailmas.

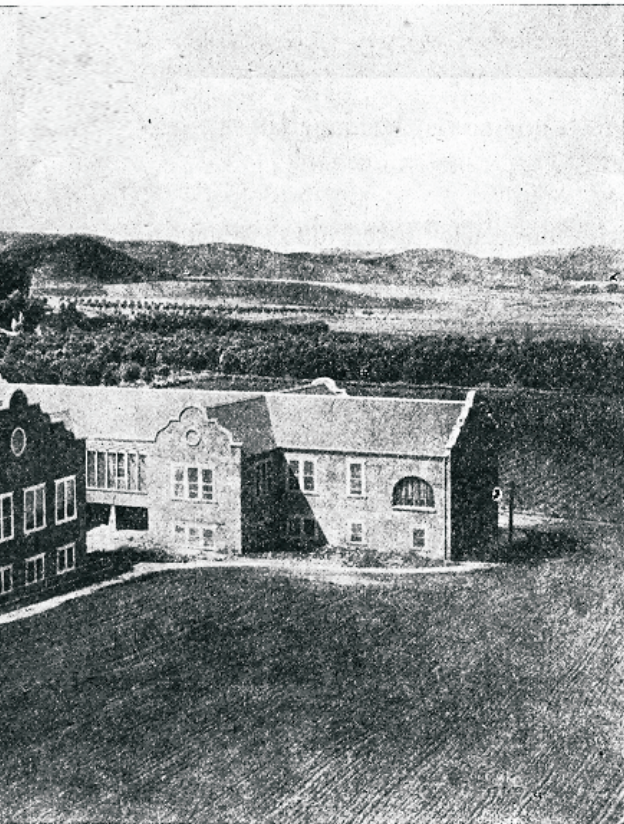

Misjonifool Batunas.

eestujul. Moffat ütles ford: „Misjonär-arst on poolteise misjonäri eest“. Tuba ühe haige hamba väljatõõmbamine võidab arstitatva ja teeb, et ta on valmis seda kuulama, kes on tulnud nende hinge parandama. Arstil on palju võimalust niifuguseks teenistuseks. Ka hästi väljajõõppinud halastajaõõde võidb sel alal ütlemata palju teha. Nii võidb igaiüks, kes haigerautitust täiesti tunneb, fergemini

leida teed südame te juure, kui ta püüab rahuldada füüsilisi ja vaimilisi vajadusi.

Seitsmenda-päeva adventistid püüavad tõsiselt igas koolis ja instituudis, kus nad oma töölisi misjonipõldude jaoks kasvatavad ja koolitavad, läbi viia kolmekordse teenistuse ideed: õpetada, jutlustada ja arstida. Seesugune haridus on püsinud ikka kui kõige parem, et inimsoo vaimu tugevdada ja nende hingi juhataada Kristuse juure.

Ameerikas. Sellest ülikoolist saadetakse arste maailma jagudesse.

Meie arstid ja halastajad-õed Schanghai sanatooriumis.

ja põhjalikumalt tutvumist meie misjonikoolidega indiaanlaste jaoks selles piirkonnas.

„Seitsmenda-päeva adventisti misjonil on forda läinud indiaanlastele läheneda ja nendega ühes elada. Nad on algust teinud, et jealset rahvast kõrgemale arenemise astmele viia. . . Nüüd võib leida tuhandeid Aymara-indiaanlasi, kes hoolega jälgivad evangeeliumi õpetusi; küllades ja asundustes on koolimajad, mida nii sisejõeade kui välimuse poolest võib heaks tunnistada. Need koolimajad on saanud ülevalnimetatud misjoniselt toetustel ja nende indiaanlaste kaasabil, kes sootvõid oma lastele võimaldada õppimist.

Adventistide koolis õppinud indiaanlane on oma kodu puhast. Ta ei tarvitata alkohoolilisi jooke, teda ei saa üldse joomisele meelitada; ta ei ole hulgas, vaid saab osavasti iga ülesandega hakkama.

Need feerdküsimused, mis meil kuidagi ei taha läheneda, kuigi neist palju tulu oleks, on adventismisjonil lahendatud. Misjoniselt on arusaanud, et ainuse tee, kuidas võib indiaanlaste suguvõsajad tõeliselt aidata, seisab selles, et nendega peab tuttavaks saama ja pärismaalasi õpetajaks koolitama. Et niikaugele jõuda, on nõudnud rasket tööd ja eneseäraalgamist. Indiaanlastest õpetaja juures võib märgata sooja, südamlit osavõttu õpilaste tööst, et neid — ja see on väga õige mõte — arendada iseloomus ja tubliduses, mis kaotaksid rahva endise korratu elu ja harjumused. Nii on adventistide kaastavustöö forda läinud indiaanlaste õudustele ja hädade mudast välja aidata.

Ta mis oli selleks tarvis, et seda teostada? — Täielist eneseäraalgamist, otsetohest, armastust kaasinimeste vastu ja usku Jumalasse. Nii sugune eeskujulikkus on näidanud edu, mille saavutamiseks tuli pingutada nii närvete kui lihaseid.“

Meie misjonikoolid riigiametnikkude arvustusel.

Särgnevalt toome väljavõtte ametlikust koolivõltsuse aruandest koolitöö kohta Boliivias. Selle on kirjutanud Gh. B. Maroche, linna koolide direktor La Paz'is ja on avaldanud ametlikus lehes „Education Nueva“, peale pikemat

Ravitusafutus Abessinias.

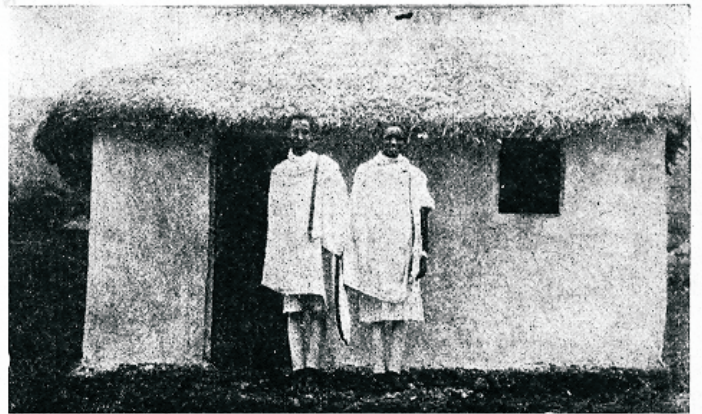
M. S. Sorensen.

Mul oli alles hiljuti eesõigus olla meie arstlikes afutuses Desfies, kus Dr. Bergmann tegutses. See afutus on umbes kahe nädala tee Abdis-Ababa ja asub väga ilusal kõrgustikul. Tee sinna kõrgustikule on erafordelt vaetavaltine; tuleb minna üle mägede, kus puudub korralik tee ja sellepärast reisiija tunneb käigust vähe mõnu. Suurem jagu teekonda oli meil kõrgemal pilvki ja mõnikord olime 9000 kuni 11.000 jalga merepinnaft kõrgemal. Tuli ette ka madalamaid kohta üle minna. Ühel päeval tuli meil viie tunni jooksul jõuda 4000 jala kõrgusele. Selle kohta nimi on pärismaalaste keeles: „Ahajafedj“, mis tähendab — eesli hukkaja. — Paljud need koormakandjad, hukkuvad enne kui jõuavad mäe harjale ja neist on hää toit hüüandele. Selle reisi kestel ma mõtlesin sagedasti Dr. Bergmanni pääle, kes on üffi käinud seda teed nii tihti ja ka kolm korda kogu oma perega. Tema väikeft poega kandfid pärismaalased. Kord ühest järjufst mäest alla minnes õe Bergmanni päaralt olev loom kufkus mitu sada jalga sügavusse. Õde Bergmann oli parajasti looma seljast maha tulnud, nii et tuleb kaetvata ainult looma kaotuse päarast.

See oli mulle esimene kord olla Desfies. Oli rõõm näha neid imelisi plaane ja seda tööd, mis fiin tehakse. Meie misjoni afutus Desfies on väga ilusal kohal ja on suur umbes katkümmeend tiinu. Majad on ilusad ja otstarbekohafelt ehitatud. On nagu väike kuningriik fiin töötavale arstile. See ei nõua väike vaetva ja teadmisi, kõike ära näha ja fiske seada. Desfie on meie ilusamaid ja parimaid misjoniafutusi

Jõest läbiminef Abessinias.

Kaks Abessinia pärismaalast etvangelisti.

Abessinias ja efindab meie töde igas fuhtes väga hästi.

Arstlil on iga päev 30—40 paffienti läbi vaadata. Kolmsada miilli laial maa-alal ei ole teist arsti ja sellepäarast tuleb haigeid väga kaugeft. Just enne kui ma fiia jõudsin, oli arst õnnestanult teinud kaks kaelaoperatsiooni. See teade läks kiiresti laiali üle maa ja varsti oli jälil palju teifigi, kes soovifid lasta opereerida. Snimestel on suur usaldus Dr. Bergmanni vastu ja peatvad teda oma suurimaks häategiaks.

Tema Majesteet Regus Taffari Maffonen, kes aitas meil üles ehitada seda afutust, on meie tööst huvitatud ja aitab meid edespäidigi. Hoolimata selleft, et Abdis-Ababas on tegeftvad palju arste, ta saatis sel ajal, kui ma olin jälil, ühe haige lennukil meie afundusse.

Kuninga onu oli ka fiin ravitusufel. Selle teenistuse eest temale kuningas saatis ise kirjaliku tänu arstile ja fiin töötavatele halastajaddele.

Keegi meie ameerika sõpru kinkis meie afutusele hää valguspildi-aparaadi ja palju pilte. Mõned pildid näidati, kui ma veel jälil olin, ja palju inimesi tuli esimest korda vaatama nifuguseid pilte. Nad ei olnud väike imestatud ja rõõmsad. Meil olid mõned koosolekud. Üle saja inimese olid kuulamas töde. Üks noor abielupaar tuli minuga ühes Desfiesse. Nemad kavatsesivad kooli avada kõrgel mägestikul. Nad tahavad ka fiinse töö jõupingutustest osa võtta. Meie loodame, et see töö fiin saadab palju hingi meie meistri kuningriiki.

Wäljawaateid Erythreas.

Waata, päetvad tulevad, ütleb Issand Jehoiva, et ma saadan nälja maa peale ei mitte ükspäinise leiva ega janu veie järele, vaid Jehoiva sõnade kuulmise järele, et nemad peatvad hulkuma ühest merest teise ja põhja poolt päetvatõusu poole; nemad peatvad sinna ja tänna minema Jehoiva sõna otsima aga nemad ei leia mitte." Amos 8, 11. 12 f.

Täna näeme need sõnad täide läinud olevat. Ruumi on selleks vähe, et ma võiks üksikasjaliselt seletada, kuidas inimesed hulgutvad põhja poolt päetvatõusu poole Jehoiva sõna otsima. Mehed ja naised tulevad Erythreast, Ethiopia piki, meie missjoni asukohta üles otsima. Ma ütlen „meie“, sest see on juht seitsemenda-päeva adventistide missjon, mida nad soovitvad. Need inimesed, aetud näljast ja janust tõe järele, rändatvad nädalaid ja küsitvad külast külla igalpool meie järele.

Ühel päeval tuli meie asutusse üks pärismaalane, kes oli oma tvaivalise reisi järele päris väsinud. Pärast seda, kui meie olime teda aidanud meie võimalust mööda, ta jutustas meile järgmise loo:

„Mõni aasta tagasi ma kuulsin adventistidest ja nende missjonist Usmaras. Mulle seletati, et need missjonärid räägitvad kange ja jootvatatavate jookide vastu ja et nad on sõnakuulelikud Sumala sõnale. Sellest ajast pääle mul oli suur igatsus külastada teie asutust; aga kaugus ja piiritakistused pidasid mind veel kinni. Sel õõsel oli mul nägemine ja üks hääl ütles mulle: „Tõuse üles ja mine!“ Järgmisel hommikul jätsin ma kõik maha, sest mul ei olnud passi ja ma pidin salaja üle piiri tulema, nii et ma ei võinud midagi kaasa võtta. Aga Issand oli minuga. Ma sain üle piiri ja pärast neljapäevalist reisi jõudsin Usmarasse.

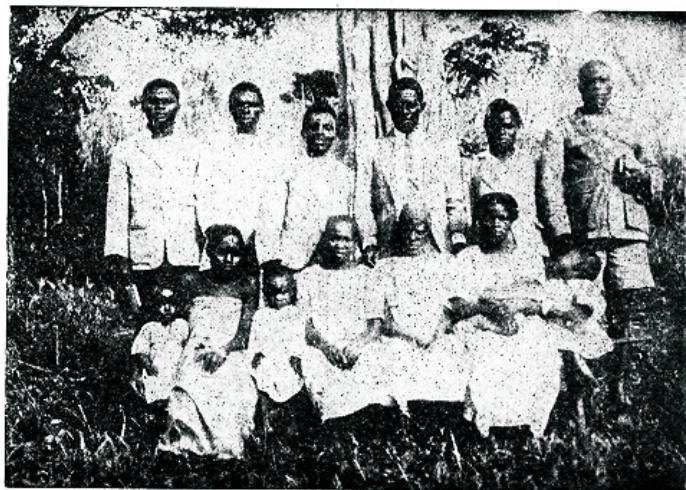
Ma kohtasin ühte meest ja mulle näis üks hääl ütlevat: „Küsi järele kus on adventmissjoni asukoht.“ Ma pidasin teda kinni ja juba mõne sõna järele ma teadsin, et ta on adventuslik ja et missjoni asutus ainult 500 meetrit kaugel. Mu süda oli täis rõõmu. Kui ma end missjonäriks esitasin, ütlesin: „Minu härra, ma olen siin ja tahan õppiida tõe, mida teie kuulutate. Säälpool piiri on meil isearanis seda tõe tartois. Meie inimestel on janu Sumala sõna järele; saatke ometi õpetaja meie juure, kui võimalik pärismaalane, tulge ja rääkige meile seda tõe ja tooge meile oma walgust. Palju hebrealaasi õpitvad Õnnistegijat, teie olete selle Õnnistegija leidnud ja miks teie ei too teda ka meie juure?“ —

Praegu on see mees advent-usklik. Tema lühike aga liigutatav jutustus näitab, et Sumal on tegevuses. Sarnaseid juhtumisi elame üle iga-päev mitmeid.

Kolmetelkümneomal hingamispäeval oli enam kui 150 pärismaalast kokku tulnud. Rahjaks meil ei ole isearalist ruumi koosolekute jaoks ja peame selleks kasutama osa koolruume. Nendest ei ole ka küllalt, isearanis siis mitte, kui meid külastatvad ümbruskonna liikmed ja soovitvad koosolekust osa võtta. Huviti meie tõe kuulutuse vastu on aga väga suur. Katskümne viis pärismaalast, kes on pärit mitmesugustest usutõelidest ja sääl läheduses elatvad, on koguduse juure pandud ristimise läbi. Issand kogub oma rahva, aga meil on tartois ruume, ühte palvetat, kus võime neile ruumi pakkuda, kes tahatvad tõe kuulda.

Upt. 2,47. järele ütelus: „Issand pani iga-päev koguduse juure neid, keda ära päästeti“ — näib olevat meie läbielu. Siin on ka veel teisi kohti, kes uski meie jaoks lahti hoiatvad. Mate-doonia hüüid kostab meie juure; see tuleb igalpoolt paganamailt. Võikus on valmis, aga kus on lõikajad! Ma olen külastanud neid kohti, kus soovitakse meie töö algust. Need on: Udi-Ugri 60 kilomeetrit meie asupaigast eemal, Cheren 104 kilomeetri kaugusel, Udi-Caje 120 km. kaugusel, Embeti, Udi-Scerofoto, Scima-Negus ja veel teisi paiku, kust tulevad meile tungitvad palved saata pärismaalasi õpetajaid. Nendes linnades, mis on ühtlasi ka läbitäimise keskpunktid, peaks asutatama kooli. Meil on võimalus pärismaalasi omas asutuses ette valmistada, et neid saata õpetajana nende oma rahva juure. Aga need vajatvad abi. Kes tahab meid aidata? Issand ütles: „Laota oma telgid laiemale,“ aga kes aitab meid waiu kinnitada? Kes tahab sellele kutsule vastata? —

Meie kool siin paigas ei suuda uski seda wajuadust rahuldada. Preeftrid ei ole rahul, et meie lapsi nende kogudusest oma kooli vastu võtame; aga ka siin peame suurte kahjudega arvestama; sest meie ei ole majandusliselt küllalt kindlustatud.

Ewangelistid peretõnõnõdaga Ugandas.

Meile on täieline vabadus igal pool ajumaa piirides töötada. Hiljuti võisime moodustada omas misjoni asutuses ristitavate klassi. See annab meile võimaluse rääkida noortele tütarlastele meie tõekuulutuse üle.

Meie vajadused on tungivad. Wennad ja

fõbrad Euroopas, sellets et me võikime rahuldada ka selle Aafrika maaosa tungivaid puudusi, saadab Isfand teile selle kutse, et teie pühendaksite ühe osa oma ajast lõikustänu kogumisele. Võiks Sumal teid aidata seda teha.

G. Sabatino.

Ewangeeliumitöö indiaanlaste keskel.

Üheksa aasta eest asutasime Campa-indiaanlaste arvuka suguharu keskel misjonijaama ja kooli Berene kaldal, mis on Amazoni allikharu. Meie leidsime, et indiaanlased, olgugi loomult hääd inimesed, elasid kõlivatut elu, ei tunnud kõige lihtsamaidki tervishoiu nõudeid, olid huffatava ebausju mõju all ja ilma Sumala ja Önnistegija tundmiseta. Meie hakkasime inimesi õpetama, selgitasime neile alkoholi ja kofaiini kahjulikku mõju ja juhtisime nende tähelepanu Sumala pääle, kes omast suurest armastusest andis oma Poja, et meid päästa.

Allguses tulid indiaanlased meie koosolekutele uudishimu pärast; aga tvassti kasvvas kuulajate arv ja lõpuks käisid koos hingamispäeval mitmed sajad. Meie panime omaks suureks rõõmuks tähele, et indiaanlased wabanesisid alkoholi ja kofaiini tarvitamise needusest; nad ei võinud ka enam finni ühtegi inimest, et neid nõiausu kombe järele ohiverdada.

Paljud indiaanlased asusid põllutööle. Mõne aasta pärast võis tähele panna, et maanteel, mis seda maakohta läbib, ei sündinud enam ühtegi kallaletungimist. Indiaanlased tulid kaugel eemalolevatest kohtadest õpetajat paluma, kes neile õpetaks tundma õiget Sumalat. Alles mõne päeva eest tuli üks suurestivuline indiaanlaste päälil, olles kolm nädalat reiful, sel otstarbel Quitosse. See mees oli üks India põlismetsa alatumaid elanikke. Kui ma järele pärisin, siis ta ei saanud oma tegu, waid ütles tõsisel toonil: „Misjonär, meie ei teadnud paremat. Nüüd, kuna meie tunneme elava Sumala sõna, oleme teisets muutunud. Tule ja õpeta minu rahwast.“

Meie kanname hoolt, et ehitada ühte misjoni asutust sääl kaugel põlismetsas asutvas päälilku kodus, kuid meil on tarwis wahendeid, et finna õpetajat saata. Teie kõik ei võid wälja minna, et neid inimesi õpetada, aga teie kõik võidte sellest tööst osawõtta, kui teie palwetatate selle töö pärast ja toote oma andeid selle töö toetuseks.

Ferdinand Stahl.

Ühe kirja järele, mille saime misjonär Stahlilt, on temal hiljuti olnud hääd edu mitmete indiaanlaste suguharude juures. Läänud aasta algul saadeti tema jaoks Horburgist wälja aurulaeto, milline asjaolu temale võimaldas ettewõtta suuri misjonreise Amazoni ülemjooksu laial maa-alal elawate indiaanlaste suguharude juures. Laeto sai tema footwil nime „Nuriliadora,“ s. t. aitaja. Sellena wõdetakse teda ka igalpool rõõmuga wastu, kus ta peatub. Misjonär Stahl ei piirdu mitte üksi sellega, et wiia neile paganatele ewangeeliumi, waid ta annab neile ka tegelikku arstlist abi. Ühel wiimasel suurel reiful ta ristis üksi Schipibose suguharust 52 hinge. Selle suguharu asukoht on Ucayali jõe juures. Wiis aastat otta nad olid

Suguharu päälil Nifambat, Molekula saarel.

Tschaweh, indiaanlastest Brasiilia.

palunud endale õpetajat kuni viimaks neile saadeti evangeeliumi Kufino. See misjonär Stahl on kaastöölane on pärit tema endiselt tööpõltsult Peru förgustikult. Ta on aimara-indiaanlane, kuid on lahkunud oma perekonnaga kodumaalt, et abiks olla oma waimulikule isale tema õnnistusrikkas töös tollel täiesti teistjulgusel misjonipõltsul Amazoni jõe ülemjooksul. Pärast seda, kui ta oli ühe aasta töötanud selle suguharu juures, oli lõikus küps ja ta võdis nimetatud arvu hingi ristida. Campa suguharust ühines kogudusega 47 hinge. Ainult sellel reisiril üksi ristiti kokku mitte vähem kui 119 indiaanlast mitmest suguharust.

Brasiilia ürgmetades.

Brasiilia on tulewiku maa. Sel määratu laial maal elavad paljud indiaanlaste suguharud eemal tsivilisatsioonist. Waimiselt alamal astmel ja ebaufus nad saadavad oma päetwad mööda ja hätwitwad lootusetult pimeduses. Sellepärast on neile tarwis lootuse kuulutus; nad wajaivad abi haiguste koledate hädade wastu.

Me püüame neile abi anda. Praegu oleme igale poole minemas, kus inime-

sed elawad. Me töötame praegu läänes Amazoni jõe ülemjooksul, jõesuust ligi 3000 klm. eemal, n. nimetatud Darwis-indiaanlaste juures, siis idapool Amazonijõe alamjooksu poole, kus Maués-indiaanlased elawad ja weel Carajás-indiaanlaste juures suure Araguayo jõe lähedal, 1500 eht weel rohkem kilomeetrit sifimaale.

Siljuti saime kirja misjonär Allenilt, kes Carajási-indiaanlaste juures töötab ja püüab nende haigusi ja wigasid parandada. Selles kirjas on öeldud: „Siljuti suri siin hulk indiaanlasti; selle tagajärjel kaotasid paljud usu oma nõid-arstidesse. See oli neile raskets hooüks. Sellepärast peafime nii ruttu kui wõimalik ühe arsti abiks saama; me wõisime siin selle läbi suurt tööd korda saata. Üks mees toodi kanderuamil hulga kilomeetrite kauguselt Sao-Jofeni ja säält edasi wantril kuni meie misjonijaamani. Me tegime töid, mis me wõisime ja praegu on ta paranemisel. Meil on tegemist olnud wäga raskete haiguste juhtumistega. Nad on wäga halatsemiswääriline rahwas ja on tänulikud kuuldes sõbraist, kes on surma ära wõitnud.“

Nende rahwaste juures töötawad meie misjonärid, 709 klm. raudteest eemal; 400 klm. tuleb reisirida, kus on telefon, arstid ja apteek ja 1600 klm. kaugusel on postiasutus. Nad teiwad tööd wäljaspool kultuurilma piire. Mõnikord lohistuwad maod nende eluruumidesse ja kiskloomad luurawad nende elamute ümber. Üksildajena ja äraeraldatuna misjonärid wiibitwad nende rahwaste juures sellepärast, et neid Jefuse juure juhataada, kes on maailma elu ja walgus.

R. Nielsen.

Ristimine Peru mägismaal 5120 mtr. förgemal merepinnaft.

Mis sunnib felleks?

Misjonitööle mõeldakse ja misjonäride tegevust hinnatakse väga mitmesuguselt. Suurem osa kaldub ikka arvamisega, et

fääl alati isiklik kasu peateguriks on, et ainult aineeline tulu sunnib misjonäre maha jätma oma kodumaa, sõbrad, sugulased, mõnused ja tsiviliseeritud maailma paremused, et asuda tööle rahvaste juures, kes veel ei tunne kristliku usu moraali ja ärapäsemise teed. Kuid need, kes sarnaselt otsustavad, eksivad rängasti. Nad ei mõista veel neid raskusi, mis tihti ootab ees töödril ja ei tunne ohvert, mida kanda tuleb misjoni tegevuses, vaid teevad järeldufi ilma asjasse süvenemata tihti wälja minnes oma isiklikest waadetest ja kaalutlustest. See asjaolu, et walitsused ja ühiskond isikud on kasutanud misjonäride pioniertööd maade ahnitsemiseks ja äritegemise otstarbeks, ei wähenenda tõelise misjonitöö wäärtust, ega tumesta selle omakasupüüdmata algupära, sest siin pole süüdi inimesed, kes ideelisel tegevuses wälja lähewad, waid teised, kes seda tööd ära kasutawad oma ainelistes huwides.

Aljaliku kasu pärast lähew waeuvalt keegi wastu sarnastele raskustele ja läbielamistele, mis sugused ootawad misjonäre pea igal sammul nende tööpölsul. Üks kõrgem jõud — Kristuse armastus — sunnib neid tegevema, et teisi tõsta kõrgemale waimlisele tasapinnale. Misjoguste raskete läbielamiste osaliseks saawad tihti meie misjonärid, fellest üks näide siin.

Käesolewal aastal 15. märtsi öösel tapeti julmalt Lääne-Hiinas tšhe misjonäri abikaasad,

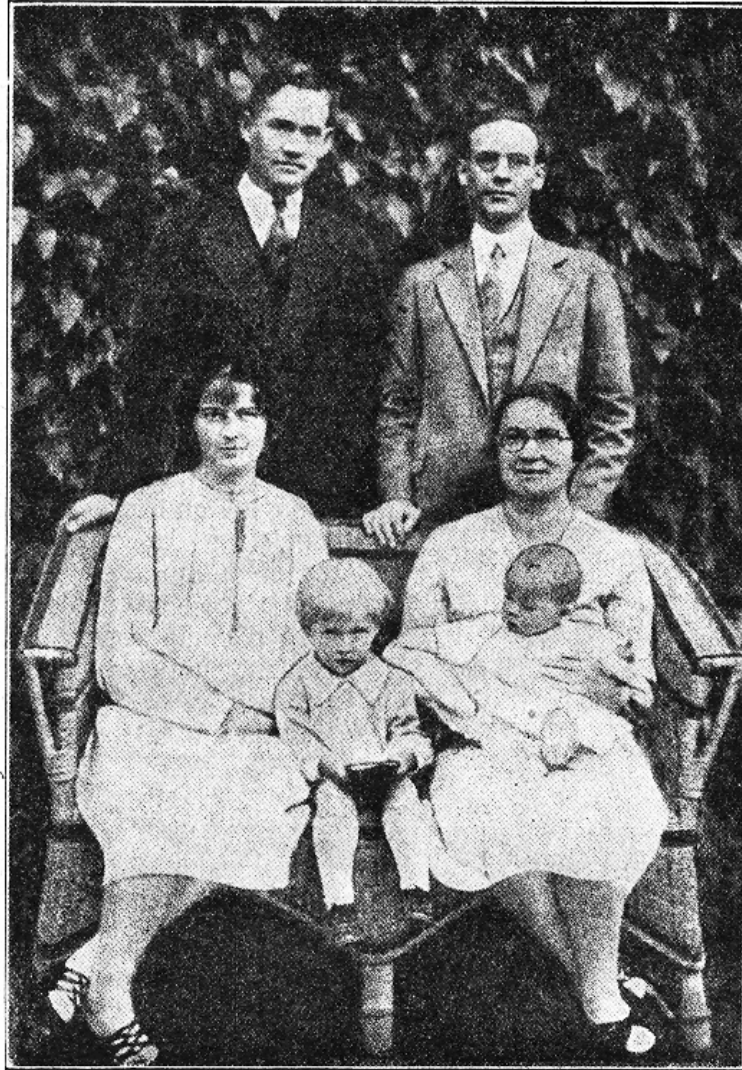
Wiktorja Miller ja Weera White. Kohutaw weretöö leidis aset, kui nende mehed olid juba pikemat aega ühes kaugemas provintsis reisir. Kahekuulise kodust äraoleku ajal olid nad uusi hingestiwõitnud ja tööd alustanud ühe uue suguharu

seas. Teel koju saabus neile teade, et nad peaksid tagasi ruttama. Misjonijama kohale jõudes tabas neid kohutaw sõnum: nende armsad abikaasad olid langenud öösel magades ohtriks mõrfsuka käele. Hommikul kui lapsed hakkasid nutma, mindi üles wäatama ning awastati kurbmäng. Perikond White'il jäi järele kaks last, keda mõrfsukad polnud tapnud, üks neist kolme teine üheaastane. Mõlemad abielupaarid on noored inimesed ja alles mõne aasta eest abiellunud. Kuidas tunnetawad end nüüd misjonärid peale niisugust läbielu? Siin mõned mõtted G. B. Milleri kirjast:

„See on walus läbielu, kui maa peal kõige armsam ära wõetakse sarnasel julmil wiisil. See on minu esimene kiri, mis ma kirjutan peale koju jõudmist. Ma tahaksin pea kirjutada naiste wanematele,

aga ei suuda seda veel teha. Täna hommikul saime neilt kirja ja õnnesoowikaardi sünnipäewaks, sest järgmisel pühapäewal oleks ta saanud kolmkümmend aastat wanaks. Näib, et abikaasad olid saanud wälismaalt kirju ja õhtu weetnud nende lugemise ja wastamisega. Õhtul enne tapmist oli ta ka mulle kirjutanud, teatades, et kõik on korras.

Wõimata on ettefjutada, et armsamaid ei ole enam. Alnufefeks tööstiks siin on Kristuse

Hiinas julmi weretöö ohtriks langenud naismisjonärid ühes oma meeste ja lastega.

tulemine. Ma tean minu armsam oli walmsis ja ma loodan ka walmsis olla, kui tuleb minu aeg, nii et wõiksin jälle üksteist näha. Wiimaste kuude jookkul oleme teinud ühiselt aulisi läbielamisi. Kui ma olin Talifas, kirjutas ta mulle head kirjad, mis mind wäga julgustasid. Ta kirjutas, et ta süda on täidetud Kristuse armastusega ja palub, et wõiks olla sõbliline hingege päästmise tööks. Ta elu oli ilus, ja meie neljakaastases kooselus wõisin tunda temalt suurt

abi. Pea katwatsemine seltsis waatama minna Miasse suguharu. Müüid tulid nad meid wiima oma juure. Kuuldes, mis oli juhtunud, olid nad äärmiselt murtud ja nuttisid waljusti. Kõik on läinud, aga meie usk Sumalasse on tugev. Ma tahan aidata lõpetada töö, et patu walitus oleks peagi möödas. Minu eesmärk pole see maailm. Kui meilt küsiti peaforterist, mis me müüid katwatseme teha, siis telegrafeerisime wastu: „Sääme paigale!“

Elufoha walif ja kodune terwishoid.

Ewangeelium lihtustab imelikult kõik elufüsimused. Tema õpetused saaksid, kui neid tähel pannakse, palju raskust kõrvaldama ja meid mitme efektuse eest hoidma. Tema õpetab meid hindama asju nende õige wäärtuse järele ja enam wäärtuslikele asjadele — asjadele, mis jäädaivad on — suuremat tähelepanu pöörama. See õpetus on iseäranis neile tarwilik, kes on kohustatud mõnda majapidamist juhtima. Nad ei peaks mitte seda sündida lastma, et neid nende kõrgema eesmärgist kõrvale juhitakse. Nad peaksid sellele pääle mõtlema, et meie maapäälne kodu taewase kodu ja selle jaoks ettewalmsistamise sümbool on. Elu on kool, millest nii wanemad kui lapsed peaksid kõrgema, taewase kooli jaoks küpsusetunnistuse saama. Kui keegi omale elufohta walib, peaks elufoha otstarb meie walikui juhtima. Urge laste rikkuse iha, moodi-nõudeid ega seltskondlik fombelid eneste üle walitseda. Hoolitsege selle eest, mis meid lihtsuse, puhtuse, terwise ja tõelise wäärtuse juure wiib.

Kogu maailmas saawad linnad kurjuse asupaikadeks. Ükskõik kuhu waatame, säält kuulub kurjuse ohkeid ja hüüdeid. Sga uus päew toob teateid wägitwallategudest, rööwimistest ja kuritöödest, mida wõimata nimetada.

Elu linnades on kunstlik ja wale alusel. Rahahankimine, ärewuse hood, lõbustusihha, püüid toreduse atwaldufesele ja prassimisele — need kõik on wõimud mis suurte rahwahulkade meeli elu tõelise otstarbest kõrvale juhitwad. Need atwawad tuhandele patule ufse. Noorfoo pääle atwaldaivad nad pea ärawõimata mõju.

Üks kõige peenematest ja hädaohhtlikumatest kufatustest, mis igast küljest noorfoole kallale tormab, on lõbustusihha. Beetakse artwamatuid pidustusi; mängud ja traatwõistlused meelitawad tuhandeid enda kõidikutesse ja ärewuse ning lõbustuse puhanguid tõmbatwad inimesi lihtsate elufohustustest eemale.

„Tuleb imestada kui wähe sellest teatakse, misfugune kahjulik mõju on lodetwusel ja ükskõiksufel.

Kui Schotimaa jutlustajad palusid lord Palmerstoni, efimeft Englise ministrit, määrata ühte päewa paastumiseks ja paltwetamiseks tolerast lahti saamiseks, siis see wastas: „Buhastage oma uulitfad ja desinfitseerige majad, hoolitsege waeste puhtuse ja terwise eest, et neil oleks küllalt toitu ja tehafatet täitfe terwisstandwaid määrusi, siis ei ole teil ühtegi põhjust paastumiseks ja paltwetamiseks. Sefand ei kuule ka teie paltweid niifaua kui teie need nõuded, mille alla kõik need pahed end painutaks, jätate tähele panemata.“

Elutingimused linnades on terwisele sagebasti suureks hädaohuks. Üks paljudest pahedest, millega linnaelanikul tihti kohata tuleb, on haigus-tega kokkupuutumise hädaohht.

See ei olnud mitte Sumala nõu, et inimesed linnades, pimedates keldrifortrites ja hooiwides kokkufurutult peaksid elama. Suba alguses ümbritses ta efimese inimpaari kõige aulifuga mele filmale ja kõrvale, mille üle me weel täna tema tahtmise järele peakime rõõmu tundma. Mida enam me Sumala algplaaniga koostõlasse tuleme seda foodsamaks muutub me oluford omandada terwist me ihule, waimule ja hingele.

Kallihinnaline eluruum ja selle suurepärase ehtimine, toredus ja mugatus ei kujunda endast mitte neid olufordi, mis õnnelikuks eluks omased ja tarwilikud on.

Seesus tuli siia maailma suurima ülesande täitmiseks, kui ialgi ühelegi inimele on antud. Tema tuli siia Sumala saadifuna, et ta meile näitaks, kuidas meie peakime elama, et saawatada elus parimaid tagajärgi.

Misfugused olid need elu-oluforrad, mis igawene Sfa oma Pojale ära walitses? Üffildane kodu Galilea mägestikus; majapidamine, mida ausa, endale lugupidamist foetawa tööga ületwal peeti . . . looduse püha mõju, loomise ja jumaliku ettenägemise uurimine, hingeline ofasaamine Sumalaga — need olid oluforrad ja wõimalused Seesuse lapselõltes.

Misfama oli lugu ka enama jao paremate ja kallimeelsete meestega minewifus. Lugege Abra-

hami, Saafobi, Joosepi, Moosese, Laaveti ja Elisa elulugu. Waadelge hõltsimates ajajätkudes elavate meeste elu, kes usaldus- ja vastutusriffaid ülesandeid on täitnud, pange tähele meeste elu, kellede mõju väga tagajärjekas maailma paremaks muutmise suhtes olnud.

Nii mitmedki neist kasutasid üles maal. Nad teadsid aust ja hõlgusest väga vähe. Nad ei teetnud enda noorea päitvi lõbustustega. Paljud neist olid sunnitud võitlema vaesuse ja puudusega. Nad õppisid noorelt töötama ja nende igapäevane elu vabast looduses andis neile tegevusjõudu ja paenduvust. Et nad olid sunnitud iseeneste abinõudele toetuma, siis õppisid nad raskusi äratõõtma ja takistusi kõrvaldama, ning seeläbi omandasid nad julgust ja vastupidavust. Nad õppisid iseseisvust ja enda üle valitsemist. . .

Parem kui ükski pärandus, mida ja võid oma lastele anda, on hea tertois, hea mõistus ja aus iseloom. Need, kes teavad, mis elus tõelist edu annab, need saavad õigel ajal targad olema. Nad saavad eneste koduvalikul elu parimaid asju filmis pidama. Neis kohtades elamise ajemel, kus te ainult inimese kätetööd võite filmitseda, kus nii vaatamise kui kuulamise läbi sagebastei kurjad mõtted ülesäratatakse, kus rahutus ja segadus väsitavalt mõjub, minge parem sinna, kus Sumala töösid näha võite. Otsige vaimu rahu looduse vaikuses ja iluduses. Laste eneste filmad viibida rohelistel aasadel, metsadel ja mägedel. Waadake ülesse sinika taevalaotuse poole, mida linna suits ja tolm tumedaks ei muuda, ja hingake sisse taeva elustavat õhku. Minge sinna, kus te, olles kaugel linna lõbustustest ja müraist, võite feltfilisteks olla oma lastele, kus te neile võite õpetada Sumala tundmist tema kätetöö läbi ja kus te neid õiglasteks ning kasulikkudeks inimesteks kasvatada võite.

Meie kunstilised eluharjumused mitte üffi ei rõõvi meilt palju õnnistust ja rõõmu, vaid teevad meid ka kõlbmatuteks kasuliku elu elama. Peened ja kallid mööblid ei ole mitte üffi raharaiskamise põhjuseks, vaid ka veel selle hävitamiseks, mis tuhat korda kallim on. Nad toovad ühe raske mure- ja töökoorma koju.

Kuidas on lood paljudes majades, kus elamistvahendid kasinad ja kus kodused toimetused peaaegjalikult majaema peal lasuvad? Parimad elutoad on täidetud mööbliga, mis omanikkude ostujõust kaugelt üle käitvad ja mis ei teeni elu mugatvamaks tegemiseks. . . Sääal on kallid pörandavaibad ja kunstimaitsefelfelt väljatõõtatud ning peenelt polsterdatud mööbel; lauad ja iga vaba ruum on lugematude välfeste iluasjafes-

tega täidetud; seinad on sel määral piltidega kaetud, et waade väsitavaks muutub. Ja kui palju nõuab kõik nende asjade korrahoidmine tööd. . .

Paljudes majades ei ole majaemal ialgi aega lugemiseks, pole aega oma mehele tublits kaastafets olla, ega leia võimalust enda laste areneva vaimuga lähedasfe vahetorda jääda. Ei jää aega ega ruumi õnnistegijale, et ta võiks olla armas, usaldustvääriiline feltfiline.

Majaema vajub aegajalt lõppeks lihtsate majatalitus-orja astmele; kõik tema jõud, aeg ja huvitid saavad niifuguste asjade läbi ärähävitatud, mis nende kulumisega ühes jäädavalt kaovad. Siig hilja tuleb ta tundmisele, et ta ise oma kodus pea töödrana esineb. Kuldsed võimalused, mis kord temale teenimiseks valmis olid, et enda armsaid kõrgema elu jaoks mõjutada ja milliseid ta siis ei kasutanud, on nüüd jäädavalt möõdas.

Koduvalustajad peafsid targa plaani järele elama. Olgu teie esimeseks eesmärgiks eneste kodu mõnufaks teha. Waadake, et teie ka neid eesõigust enestele kindlustate, mis töõd kergendada ja tertvist edendada võitvad. Hoolitsege ka nende külaliste vastuvõtte eest, keda Kristus käsks lahkesti vastu võtta ja kelle kohta ta ütleb: " . . . mis teie ial olete teinud ühele nendefinaste mu vähema vrendade seast, keda olete teie mulle teinud !"

Täitke oma elamud lihtsate asjadega, asjadega misfugused ka kättega tinnthaaramisele vastutpanna võitvad ja mida kergesti uutega asendada võid, ilma et see suurt kulu sünnitaks. Kui te maitsefust arendate, siis võite lihtsa kodu meelditvaks ja külgetõmbatvaks teha, kui sääal armastus ja rahulolemine asutvad.

Slus ümbrus.

Sumal armastab keda, mis ilus on. Tema on taeva ja maa iludusega ehtinud ja rõõmus- tab ifameelel oma laste üle, kes tema kätetöö üle vaimustust tunnevad. Tema tahab, et meie kodukohta looduse iludus ümbritseks.

Bea kõik maaelanikud, ifegi siis, kui nad vaesed on, võitvad eneste kodu ümbrust ehtida muruplatsidega, ilupuudega, õitstvate pöõfaste ja lõhnatvate lilledega. Need mõjutvad rohkem kodusele õnnele kaasa kui kõik kunstilised ilustused. Need atvaldatvad koduse elu pääle rahustavat, meelt- ülendavat mõju, suurendatvad me armastust looduse vastu ja tootvad perekonna liikmed lähemale üksteisele ja Sumalale.

E. G. White.

S.-p. adventisti üleilmse liidu peatorter Washingtonis, Ameerikas.

Tänuavaldus.

Avaldan siin seitsmenda-päeva adventistide misjonitöö tekkorralduse nimel kõigile neile südamliku tänu, kes on annetustega toetanud meie üleilmset misjonitööd.

Kõik need annetatud summad ja veel palju rohkem, on äratarvitatud misjonäride jaatmiseks kaugele maadele.

Nemad lahtuvad oma kodumaalt ja lähewad tahtlikult wõõrile tunnistama Kristuse armastusest, kus neid ootawad ees kõiksugu raskused ja terwisewastane kliima.

Olleme püüdnud selle lehe taudu sõnas ja pildis anda osalist ülewaadet meie misjonitööst.

Et seda inimarmastuse tööd ka tulewikus edendada wõiks, jelleks pöörame selle „Lõdustänu Lehega“ jälle Teie poole ja palume sellele tööle jaoks lahtet toetust.

Kui Teil selle lehe läbilugemise järele soow on misjonitööd wältjema wõi suurema annetuse läbi toetada, siis täname Teid siin südamlikult ette.

J. L. Shaw, seitsmenda-päeva adventisti kog. üleilmse tekkjuhatuses kasapidaja.

Lahfeks tähelepanemiseks!

Kui teegi, kes seda lehte lugenud, tunneb tungi midagi paganamaa misjonitöö edendamiseks ohwerdada olgu see üksteit kui wäikene summa, siis wõetate seda alati tänuga vastu ja toimetatate ausasti annetuse sihtkohta edasi, seda „Misjoniteadetes“ awalikult kwiteerides.

Anded saata selle lehe wäljaandekoha aadressil kasapidajale Mary Sak's'ale.

Waadake, põllud ootavad!